

سانتو کا ناندا

علی پرچی

میراثنامه: تاندا، سانتوکا، ۱۹۲۰-۱۸۸۲ م.

Taneda, Santoka

عنوان و نام پدیدآور: هایکو / سانتوکا تاندا، علی پرچمی

مشخصات نشر: شهرکرد: چشمه‌ی آفتاب، ۱۳۹۲

مشخصات ظاهری: ۱۲۶ ص.

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۶۱۶۲۰۰۲-۷

وضعیت فهرست‌نویسی: فیا

پادداشت: کتب حاضر ترجمه‌ی برگزیده‌ای از آثار نویسنده است.

موضوع: هایکو - ترجمه‌شده به فارسی

موضوع: شعر ژاپنی - ترجمه‌شده به فارسی

موضوع: شعر فارسی - قرن ۱۴ - ترجمه‌شده از انگلیسی

شناسه‌ی افزوده: پرچمی، علی، مترجم

ردمبندی کنگره: PL ۷۵۹/۲۵۲ ۱۳۹۲

ردمبندی دیویی: ۸۹۵ / ۶۱۰۴۱

شماره‌ی کتاب‌شناسی ملی: ۲۴۶۷۲۸۸

هایکو

سانتوکا تاندا

برگردان: علی پرچمی

عکس طرح جلد: پائولا مکنی

حروف چینی و صفحه‌آرایی: ایمان شیروانی

چاپ اول: ۱۳۹۲

شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه

چاپ: سازمان چاپ و انتشارات

شابک: 978-600-6162-02-7

قیمت: ۵۰۰۰ تومان

نقار فنی چاپ: کامران جعفریان

نشانی: شهرکرد-خیابان ۱۲ مهر-مجمع امام صادق-شماره‌ی ۹۶-چشمه‌ی آفتاب-تلفن: ۰۹۲۱۷۱۰۲۲۵۷-۲۲۵۱۷۸۹

سوییشی تاندا در ۱۸۸۲ در منطقه‌ای روستایی در ژاپن به دنیا آمد. پدرش زمین‌داری متمول بود که پیش‌تر به عیاشی روزگار می‌گذراند تا به کسب و کار. ده‌ساله بود که مادرش دل‌خسته از بی‌مهری‌ها و زیاده‌روی‌های همسرش در سی و سه سالگی و درحالی‌که پنج فرزند داشت با درافکندن خود در چاه به زندگی‌اش پایان داد. زخمی عمیق که تا پایان عمر سوییشی هرگز التیام نیافت. او که از کودکی به شعر علاقه‌مند بود در ۱۹ سالگی راهی توکیو شد، یک سال بعد، تحصیل در رشته‌ی ادبیات را آغاز کرد و در همین ایام بود که تخلص سانتوکا را برگزید. در ۲۲ سالگی با بحرانی روحی از تحصیل کناره گرفت و به خانه‌ی پدری‌اش بازگشت. در ۲۷ سالگی به اصرار پدر با ساکینو دختری از روستای هم‌سایه ازدواج کرد و یک سال بعد تنها پسرش کین به دنیا آمد. زیاده‌روی‌های پدر سرانجام به ورشکستگی و از کف دادن تمامی دارایی‌اش انجامید. سانتوکا در ۴۲ سالگی به جامه‌ی کاهنان درآمد و نگهبانی معبدی

کوچک در روستای کوماماتو را برعهده گرفت. او که خود را شایسته‌ی جایگاه خویش نمی‌یافت، یک سال بعد جامه وانهاد و مشاغل گوناگونی را آزمود، اما در هیچ‌یک پادریایی نکرد. در ۳۸ سالگی از همسرش جدا شد و از ۴۴ سالگی سفری شش‌ساله را با پای پیاده در سرتاسر ژاپن آغاز کرد. سفری به‌قصد پالایش جان که او در آن، تماشاگر سیری‌ناپذیر طبیعت، زندگی و خویشتن خویش بود و به تکیه‌ی روزگار می‌گذراند. در سال‌های پایانی عمر به زادگاه مادری‌اش بازگشت و تا پایان عمر عزلت‌گزید.

هایکوهای کوتاه سانتوکا که گاه تنها دو واژه‌اند و به‌ندرت از ده واژه برمی‌گذرند، هایکوهایی آزادند که ویژگی آن‌ها صفا و صداقت و در عین حال، نوعی پیچیدگی است. اشعار او با دو عنصر توأمان ذکاوت و طراوت و با درون‌مایه‌های سادگی، تنهایی و ناپایداری، جوهر ذن را آشکارا تجسم می‌بخشند. زندگی و شعر او یکی است و این همان آرمان مطلوب نفی دورویی است. او با زندگی‌اش رها از تملک مادی و هنجارهای اجتماعی، مقلد هیچ‌کس نیست. شعرش را که در آن هیچ چیز زائد، خودنمایانه یا ساختگی یافت نمی‌شود، می‌توان بدون نیاز به تجزیه و تحلیل دریافت: تجربه‌ای خالص و رها

از رنگ آمیزی های عقلانی. آزادی و ضرورت حیاتی حرکت، پای ثابت اشعار اوست. در اشعارش که سرشار از تصاویر طبیعت اند، آگاهانه از تصاویر سنتی در هایکو همچون غارهای وحشی یا برگ های افرا و از قراردادهای الزام آور یا دلالت های ضمنی فیلسوفانه پرهیز می شود. او می کوشد تنهایی و درد را نه با پریشانی و اضطراب که با آرامش و رضایت مندی در آغوش کشد: "انسان را از رنج گزیری نیست. آدمی به میزان رنج خود روح صداقت را لمس می کند. درد به اندیشه ی آدمی عمق می بخشد و به زندگی نیرو می دهد. درد تطهیر زندگی است."* او مرگ را هم که واپسین گام برای درآمیختن با هستی است همان قدر رها می پذیرد که گل ها و حشرات، مسیر طبیعی رشد و زوال را. از سانتوکا که از مشهورترین و اثرگذارترین هایکوسرایان قرن بیستم به شمار می رود هفت کتاب کوچک شعر منتشر شده است.

علی پرچی